

Představ si to – venku bude svítit sluníčko a ty půjdeš třeba s maminkou ven do parku. Najednou na zemi uvidíš hezký kamínek.

Co uděláš?

No vidíš. A díky tobě se možná i já přesunu na jiné místo.

Anebo si představ, že to všechno bude úplně jinak – koukneš na ten hladoučký kamínek na zemi a neuděláš vůbec nic, protože ten den se ti fakt kameny sbírat vůbec nechce. Překročíš ho a jdeš dál.

A za chvíli přijde nějaký kluk, který do něho kopne takovou silou, že odletí až na druhý konec parku.

Na druhém konci parku si bude třeba hrát holčička, ta si ho dá na malý talířek a kamínek se stane obědem pro její panenku.

Co myslíš, že s tím kamínkem udělá ta holčička potom?

Takhle nějak kamínky cestují ...

A já ti teď povím svůj cestovatelský příběh.

Od moře až do auta

Víš, že voda v moři je slaná?

Jestli neznáš moře, nevadí. Určitě znáš nějaký rybník, jezero nebo řeku, na jejímž břehu jsou kamínky, vidíš?

A představ si, já, KAMÍNEK, si takhle ležím na pláži u moře a vyhřívám se pěkně na sluníčku. A když už je mi hrozné horko a jsem pořádně přeschlý, přijde vlna a cákne na mě slanou osvěžující vodu. To je bájo.

Když se namočím, jsem pak krásně lesklý a moc hezký, víš? Hovím si v písku.

Najednou slyším: „Mami, mami, tady ten je krásný.“

To jako já?

Asi ano, protože – ŠUP. A už jsem v něčí ručičce.

Vzdaluju se od moře někam pryč. Šum vody skoro neslyším.

Ručka mě bere do nějaké budovy a AU, AU, AU. Hodí mě z výšky do kyblíku.

A v kyblíku zůstanu celý den a celou noc a celý další den a další noc. Skoro nevidím ven. Už to začíná být trošičku nudný výlet.

Možná jsem na nějaké terase, protože v noci jsou vidět hvězdy. To je zábava. To se mi líbí. Pozoruju letní jasnou noční oblohu a je to krása.

Líbí se ti někdy v noci koukat na hvězdy? Můžeš si třeba představit, jaké jsou tam nahoře na obloze jiné světy a kdo všechno tam bydlí.

Já si to představuju celou noc...

Jenže pak následuje další nudný den.

Tedy nudný až do té chvíle, kdy se ozve ŽUCH a přistane na mně něco hodně nechutného, mazlavého a smradlavého.

No, asi ti ani nemusím říkat, co se mi stalo.

Uhádneš to?

Přesně tak. Pokakal mě pták, který letěl náhodou nad kyblíkem. Musím říct upřímně, že bych měl raději další nudný den než tohle.

Přichází další noc. Hvězdy už mě tak moc nebaví. Smrdím a matlám se v bíločerné kašičce, což není vůbec příjemné.

„To vám teda děkuju, ptáčci.“

Je ráno, vyjde sluníčko a já trošku zasychám. Vlastně spíš to ošklivé, co je na mně, zasychá. Už tolik nesmrdím. Trošku se oklepu pokaždé, když vidím nad sebou le-tět ptáka.

A pak najednou – HOU, HOU, HOU. Kyblík se začne kymáčet a já se začnu v kyblíku hýbat sem a tam. Narážím do stěn tak prudce, že jsem celý omlácený a bolavý. Kdyby nebylo té kašičky, co mě chrání, byl bych omlácený mnohem víc.

„Děkuju vám, ptáčci. Nakonec jste mě zachránili.“

„Děti, pospěšte.“ slyším volat něčí maminku.

Kyblík začne pospíchat a já se melu rychleji a rychleji. Sem a tam, tam a sem. Možná se poblíknám! (Sranda – kamínky neblinkají.)

„No tak, pospěšte si přece, ať už jsme u vody,“ volá ta maminka.

Kyblík začne pospíchat ještě víc. No to je teda TÓČO. Vykukuju až skoro na hraně a zase se propadám na dno. BUCH. BUCH. AU.

Snad se dostanu alespoň zase zpátky k vodě. Budu si moct po tom úmorném dni zaplavat. (Sranda – kamínky

neplavou, ale potopí se na dno jako... no jako kámen.)

Jenže jaké je moje překvapení, když najednou – HOP. Vyletím z kyblíku tak rychle, že se ani nestačím na ten příšerný let připravit.

A pak už jen BÁC a válím se na zemi.

Vidím kyblík, jak spěchá pořád dál. Já v něm už nejsem. Jsem na pěkně tvrdé podlaze a už toho mám dneska vážně dost.

BZM, zazní mi u ucha a prosviští kolem mě auto. BZM. Další. A zase BZM a BZM. Další a další. To ne. Já jsem na silnici.

Bojím se.

Kamínky ani děti nemají na silnici co dělat.

BZM a BZM a BZM. Kolem mě to frčí tak rychle, že rozeznávám z aut jen rozmazané barevné čáry. A pak vidím obrovské černé kolo, řítí se rovnou na mě.

A pak už jen VŠŠŠ... A já letím vzduchem hodně vysoko a daleko. Ta hrozivá černá pneumatika mě odhodí tak velkou silou, že přistanu až na druhém kraji silnice.

ŽUCH. Tvrdé přistání, ale jsem v bezpečí. A taky to má jednu výhodu. Tím prudkým přistáním se ze mě sloupne zbytek té zaschlé smrduté kašičky.

Než se ale z toho letu začnu vůbec vzpamatovávat, přibrzdí na kraji silnice, těsně vedle mé boty (sranda, kamínky boty nemají) bílé auto.

„Rychle, pospěš, nemůžu tady stát dlouho,“ slyším něčí hlas.

Za chvíli z toho bílého auta vybíhá malý kluk.

Rozepne si kalhoty a...

No, nevím, jestli uhádneš, co asi dělá.

Je to pořádná sprška, naštěstí mě těsně mine. Pro tentokrát jsem v suchu.

„Rychle, naskoč do auta,“ volá zase ten hlas.

Kluk se už už chystá odejít, když vtom se podívá mým směrem a....

Víš, co udělá?

Přesně tak. Sebere mě ze země.

Ani se nedivím, jsem totiž zřejmě dost hezký kamínek.

„Dobrý?“ zeptá se hlas.

Kluk přikývne.

Nastupujeme oba – já i kluk – do toho bílého auta a odjíždíme někam pryč...